

Norsk psykologforening,
Fagetisk råd
Postboks 419 Sentrum
N-0103 OSLO

Klager
Innklaget

FER sak: 35/16K

Dato:26.09.17

VEDR.: FAGETISK KLAGESAK 35/16K

Fagetisk råd i Norsk psykologforening (FER) mottok klagen 10.10.16 og sluttbehandlet klagen i sitt møte 28.08.17.

Saken ble behandlet av rådets faste medlemmer:

Svanhild Mellingen, Espen Walstad, Jon Børre Rekstad, Vigdis Slotterøy.

Vedtak: *5.1.1.3 Brudd på de fagetiske prinsippene er godtgjort. Innklaget psykolog gis kollegial veiledning.*

Begrunnelsen for FERs vedtak er beskrevet nedenfor.

Saksgang

10.10.16 FER mottok brev fra klager med klage på Psykologforeningens medlem PP.
28.03.17 FER vurderte henvendelsen i møte og vedtok å utrede saken som en fagetisk klagesak.
28.03.17 Innklaget psykolog ble tilskrevet med anmodning om innen fire uker å redegjøre for klagen under henvisning til spesiell punkter i ”Ethiske prinsipper for nordiske psykologer” (EPNP).
26.04.17 FER mottok redegjørelse fra innklagede psykolog.
12.05.17 FER mottok kommentar fra klager.
15.05.17 Kommentar fra klager ble sendt innklagede psykolog med to ukers frist til å komme med sluttkommentarer.
29.05.17 FER mottok sluttkommentar fra psykolog.
31.05.17 Innklagedes sluttkommentarer ble sendt til klager til orientering.
02.08.17 Tilleggsopplysninger til kommentar fra klager mottatt.
14.08.17 Tilleggsopplysninger fra klager videresendt til psykolog
25.09.17 FER sluttbehandlet saken.

Oppsummering av tilsendt dokumentasjon

i) Klagers brev til FER

Saken gjelder klage på uttalelser og forhold i forbindelse med et sakkyndighetsoppdrag utført av innklagede psykolog i en foreldretvistsak. Utredningen skulle vurdere omsorgsevne i hht. Barnelovens §61, nr.3. Mandatet var å gi tingretten råd om foreldrenes omsorgsevne, hvor barna skulle bo fast og hvordan samvær skulle være. Mandatet i sin helhet var som følger:

«Den sakkyndige skal utrede hver av foreldrenes omsorgskompetanse og eventuelle begrensninger i denne, herunder særlig om det er bekymringer knyttet til deres psykiske helse. Den sakkyndige skal beskrive og vurdere den følelsesmessige tilknytningen mellom foreldrene og barna.

Den sakkyndige skal uttale seg om samværsomfang mellom barna og den av foreldrene de ikke skal bo fast sammen med.

Det skal foretas samspillsobservasjoner mellom foreldrene og barna, hjemme hos begge foreldrene.

Den sakkyndige skal gjennomføre samtale med NN (datter) for å høre hennes mening om bosted og samvær, og formidle dette videre til retten.

Den sakkyndige står fritt med hensyn til hvilke komparentopplysninger som skal innhentes».

Klager viser til et sitat fra s 43 i den sakkyndige rapporten, der psykologen uttaler seg om klagers psykiske tilstand:

«Disse forholdene leder meg til å stille spørsmålstegn ved om det kan være alvorlige og skjulte forhold ved fars psykiske helse som burde ha vært undersøkt, og om han kan være reelt suicidal eller farlig, i alle fall periodevis. Det kan i hvert fall ikke utelukkes. Det ligger også utenfor mitt kompetanseområde da det kan innebære alt fra psykose, til autisme, tvangslidelse, alvorlige personlighetsforstyrrelser m.m. Det er også svært vanskelig å vite hva dette handler om all den tid far ikke er åpen for dette, men jeg opplever at disse forholdene, manglende empati, i en kombinasjon med en evne til å skjule dette for omgivelsene og opptre upåfallende, som helt spesielle».

Klager viser til at innholdet i påstanden ikke bekreftes av komparenter eller sykdomshistorikk. Han opplever at formuleringen setter ham i en posisjon som det er umulig å imøtegå. Videre vises det til at psykologen baserer denne vurderingen på informasjon fra utelukkende én kilde, klagers motpart (barnas mor). Det fremgår av vedlegg at klagers behandlende psykolog har gitt ham diagnosen F43.0 Akutt stress reaksjon, og ikke finner holdepunkter for øvrig psykisk lidelse hos ham.

Det vises også til et avsnitt på s 44 i rapporten, der den innklagede psykologen uttaler seg om årsaker til partnerdrap, og relaterer det til risiko knyttet til den aktuelle saken. Klager benekter at saken er slik motparten har fremstilt den, og hevder at psykologen ukritisk legger den ene parts fremstilling til grunn for sin vurdering.

Klager viser til flere andre eksempler der han mener psykologen burde ha konfrontert motparten (barnas mor) med oppfølgingsspørsmål, og der klager mener at psykologen burde ha stilt kritiske spørsmål ved informasjonen hun fikk, samt vurdert alternative hypoteser. Han mener at psykologen har vært forutinntatt under utredningsarbeidet.

Til sist vises det til et avsnitt på s 45, der psykologen uttaler seg om at far bør ha tilsyn under samvær med barna, «...frem til hans psykiske fungering er blitt grundig utredet og

dokumentert...» og at dette «...ideelt burde vært gjort av rettspsykiatrien». Klager er av den oppfatning at dette burde ha vært utelatt, og at uttalelsen er krenkende, uetisk og kun egnet til å sette ham i et dårlig lys. Klager viser også til flere eksempler på at fakta er gjengitt feilaktig.

I tillegg klages det på uttalelser som psykologen skal ha kommet med i retten, og som omhandler en tidligere profilert drapssak. I følge klager skal psykologen ha opplyst i retten at hun ønsket å melde klager som en mulig drapsmann i denne saken. Klager reagerer på psykologens uttalelser og opptreden i denne forbindelse.

FERs oppsummering av klagepunktene:

1. De nevnte sitatene, og spørsmålet om hvorvidt psykologen gikk for langt i sine drøftinger, samt på hvilket grunnlag hun uttalte seg slik hun gjorde.
2. Psykologens opptreden underveis i utredningen, herunder uttalelser som klager mener tyder på at psykologen var forutinntatt og tok parti for klagers motpart.
3. Psykologens uttalelser under rettsforhandlingen, der hun skal ha uttrykt mistanker om at klager hadde forbindelse til en tidligere drapssak.

FER valgte i utgangspunktet å åpne saken på punkt 1 og 2 i oppsummeringen. På bakgrunn av utdypede kommentarer fra klager, samt at psykolog på eget initiativ også har redegjort for dette klagepunktet, vurderer FER saken også på punkt 3.

Vedlagt klagen er den sakkyndige rapporten med tilleggsnotat fra klager. Det er også vedlagt erklæringer fra psykiater, psykologspesialist og fastlege vedr fars psykiske helse.

ii) Relevante punkter i ”Etiske prinsipper for nordiske psykologer” (EPNP)

FER vurderte henvendelsen fra klager i møte 28.03.17 og vedtok å utrede saken som en fagetisk klagesak med henvisning til følgende punkter i EPNP:

II.1 Respekt for personens rettigheter og verdighet

Psykologen viser respekt for og arbeider for å fremme utviklingen av hvert menneskes rettigheter, verdighet og integritet. Han/hun respekterer individets rett til privatliv, konfidensialitet, selvbestemmelse og autonomi, i samsvar med psykologens øvrige profesjonelle forpliktelser og med loven.

Respekt

Psykologen viser respekt for individets grunnleggende rettigheter, verdighet og integritet, og tilstreber å unngå at hans/hennes kunnskap anvendes på en måte som krenker, utnytter eller undertrykker individer.

Psykologen er oppmerksom på og respekterer den kunnskap, innsikt, erfaring og ekspertise som klienter, relevante tredje parter og allmennheten har og respekterer kollegers og andre yrkesgruppers særlige kompetanse, forpliktelser og ansvar.

Psykologen er oppmerksom på individuelle, rollemessige og kulturelle ulikheter basert på funksjonsnivå, kjønn, seksuell orientering, etnisk og nasjonal opprinnelse og tilhørighet, alder, religion, språk og sosioøkonomisk status, og på de begrensningene som ligger i egne kulturelle, klassemessige og kjønnsmessige forutsetninger.

Under henvisning til prinsippet om Respekt, underpunkt Respekt, ba FER psykologen, med utgangspunkt i de nevnte sitatene, om å reflektere over på hvilken

måte hun hadde uttalt seg om klagers psykiske fungering, og hvordan dette ble opplevd av klager.

II.2 Kompetanse

Psykologen bestreber seg på å utvikle og opprettholde høy faglig kompetanse i sitt arbeide. Psykologen tilstreber bevissthet om sine faglige og menneskelige sterke og svake sider, slik at han/hun realistisk kan vurdere med hvilken kompetanse han/hun kan påta seg oppgaver. Psykologen påtar seg kun de oppgaver, tilbyr kun de tjenester og bruker kun de metoder han/hun er kvalifisert til gjennom utdanning, trening og erfaring.

Etisk bevissthet

En forutsetning for en høy faglig kompetanse er at psykologen er oppmerksom på de fagetiske prinsippene, og integrerer etiske vurderinger i sin profesjonelle praksis.

Kompetansebegrensninger

Psykologen praktiserer innenfor de grensene for sin kompetanse som følger av utdanning, trening, erfaring og personlig styrke og begrensning, og søker profesjonell hjelp og støtte i vanskelige situasjoner.

Metodebegrensninger

Psykologen er oppmerksom på de begrensningene som ligger i metoder og framgangsmåter og de begrensningene som ut fra dette må legges på de konklusjonene som kan trekkes.

Psykologen viser spesiell varsomhet når han/hun anvender metoder, hjelpemidler og teknikker som ennå befinner seg på utprøvningsstadiet og som ikke tilfredsstillende vanlig metodekrav, eller som psykologen ennå ikke behersker fullt ut.

Begrensninger i rammebetingelsene

Psykologen er oppmerksom på hvordan samfunnsmessige og arbeidsmessige betingelser kan fremme eller hemme hensiktsmessig bruk av hans/hennes kompetanse og metoder.

Under prinsippet om kompetanse, med tilhørende underpunkter, og med utgangspunkt i de samme sitatene, ba FER psykologen om å gjøre rede for på hvilket grunnlag hun uttalte seg om klagers psykiske fungering, og reflektere over hvorvidt hun gikk for langt i sine uttalelser. FER ba henne også kommentere på, uten å bryte taushetsplikten, hvorvidt det å knytte den tidligere drapssaken til den aktuelle foreldretvisten var å gå ut over det gitte mandat.

II. 3 Ansvar

Psykologen er oppmerksom på det profesjonelle og vitenskapelige ansvaret han/hun har overfor sine klienter og overfor den organisasjon og det samfunn som han/hun lever og arbeider i.

Psykologen unngår å gjøre skade og er ansvarlig for sine handlinger. Han/hun forsikrer seg så langt det er mulig om at hans/hennes tjenester ikke misbrukes.

Ansvar

Psykologen tar selvstendig ansvar for kvaliteten og konsekvensene av sitt arbeid, men er samtidig klar over at han/hun av andre oppleves som representant for sin yrkesgruppe.

FER ba psykologen om å kommentere på, uten å bryte taushetsplikten, hvorvidt det var riktig og relevant å trekke den nevnte drapssaken inn i saken etter barneloven. FER ba henne også reflektere over at hun anbefalte en rettspsykiatrisk utredning av klagers psykiske helse, og at hun anbefalte samvær under tilsyn inntil dette var gjort.

iii) Innklagede psykologs redegjørelse.

I sin redegjørelse skriver psykologen at hun har forståelse for at hennes fremsatte hypoteser vedrørende klagers psykiske fungering kan ha blitt opplevd som stigmatiserende. Hun skriver at hun muligens ikke burde ha tatt hypotesene med i rapporten, men argumenterer for hvorfor hun likevel gjorde det. Hun redegjør for sin erfaring og kompetanse, og mener hun har gjort et omfattende og grundig arbeid i saken. Hun skriver at hun har vanskelig for å se at hun ikke skulle ha godt nok grunnlag for sine vurderinger. Hun viser også til mandatet og at hennes rolle først og fremst er å ivareta barnas interesser. Hun fastholder riktigheten av de vurderingene hun har gjort av klager, men skriver også: *«Samtidig som det var forhold som var vanskelig å forstå, blant annet fordi komparenter på fars side ga et bilde som ikke stemte med mine observasjoner eller mors, hennes nettverks og med legejournal fra mors lege. Det var dette som var det vanskeligste i denne saken, at opplysningene ikke stemte overens».*

Vedrørende hennes mistanke om at klager kunne være gjerningsmann i et drap begått for mange år siden skriver hun at opplysningene kom frem i en «smalltalk-situasjon» med klagers foreldre, og at hun fant det relevant å ta det opp med klager i en av de påfølgende samtalene. Hun vurderte opplysningene som relevante for samværssaken. Hun skriver at hun var usikker på hvordan hun skulle håndtere informasjonen hun fikk. Blant annet kontaktet hun Psykologforeningen og sier hun fikk råd om å ikke ta saken videre, angivelig av hensyn til taushetsplikten. Hun valgte å ikke skrive om sine bekymringer vedrørende drapssaken i den sakkyndige rapporten, men svarte muntlig på dommerens spørsmål, ifølge henne, etter at klager selv tok opp saken.

iv) Klagers kommentarer på innklagedes redegjørelse.

Klager viser til uttalelsene som andre fagpersoner (spesialister) har kommet med vedrørende hans psykiske helse og er kritisk til at psykologen ikke har lagt vekt på disse. Av uttalelsene fremgår det at det ikke er funnet holdepunkter for at klager er til fare for seg selv eller andre, eller har symptomer på alvorlig psykisk lidelse. Klager mener at psykologen i sin utredning ikke har vurdert muligheten for at hans reaksjoner er naturlige og knyttet til belastninger i forbindelse med samværssaken og konflikten med barnas mor. Klager viser også til uttalelser fra hans komparenter som ikke understøtter at han har vansker i nære relasjoner (tilknytningsproblemer). Han viser også til at han ikke har en psykisk sykehistorie. Han klager også på at psykologen har benyttet mors komparenter som sine primære kilder i sin vurdering av ham. Han skriver at han opplever psykologens hypoteser om hva som kan være årsaken til hans opptreden og uttalelser som svært stigmatiserende og skrevet på «særdeles tynt grunnlag». Han skriver at psykologen ikke gjennomførte tester/ intervju som grunnlag for å komme med hypoteser vedrørende diagnoser, og viser også til at det ikke er en del av den sakkyndiges oppgave i saker etter barneloven å stille diagnoser.

Klager gjentar at det er hans inntrykk at psykologen tidlig tok stilling i saken i hans disfavør, og savner samme kritiske gjennomgang av motpartens uttalelser som han ble møtt med. Klager skriver at den ene meddommeren påpekte skjevhet i tid brukt på samtaler med partene (henholdsvis tre timer med klager, og fire timer med barnas mor). Meddommeren skal ifølge klager også ha spurt psykologen om hun konkluderte tidlig i saken.

Klager kritiserer måten psykologen gjennomførte samspillsobservasjonene på, og hevder at det også her var en skjevhet sammenlignet med hvordan observasjonene ble gjort hos mor. Han hevder psykologen ikke opptrådte i tråd med god skikk, for eksempel da hun angivelig insisterte på å sjekke fryseren hans for fisk etter at barnas mor hadde kommet med en påstand vedrørende dette.

Klager hevder at psykologen intervjuet ham i detalj om den nevnte drapssaken og hans evt. befatning med denne, og at hennes mistenkeliggjøring av ham oppleves som svært belastende. Han har tatt kontakt med politiet og bedt om å bli avhørt for å renske seg fra mistanken. Det er lagt ved en mail fra en politietterforsker der det fremgår at det ikke vurderes å være grunnlag for å kalle klager inn til avhør. Klager er svært kritisk til at psykologen bringer sine mistanker vedrørende en drapssak opp i en samværssak.

v) Sluttkommentarer fra psykolog

I sin sluttkommentar skriver psykologen at hun mener hun som sakkyndig har et bredere informasjonstilfang enn en terapeut har, og således har et bedre grunnlag for å gjøre vurderinger. Hun fastholder at hun ikke har vært forutinntatt i saken, og hun mener vurderingene vedrørende klager er riktige. Hun bekrefter også at hun vurderte at klagers motpart (barnas mor) hadde høy grad av troverdighet. Hun beklager at mistankene vedrørende drapssaken har vært belastende for klager, men mener hun hadde et samfunnsmessig ansvar og en moralsk forpliktelse til å gå videre med de opplysningene hun fikk. Hun bestrider noen av påstandene som klager kommer med vedrørende hva hun skal ha uttalt og foretatt seg i forbindelse med mistankene hun fikk i drapssaken.

FERs vurdering og konklusjon

FER presiserer at rådet verken skal eller kan gjennomgå utredninger med tanke på å vurdere faglig holdbarhet, eller beslutte hvorvidt en rapport skal kjennes ugyldig eller ikke. FER sitt mandat er å bidra til en vurdering av hvorvidt aktuell psykolog har gjennomført et arbeid som tilfredsstillende i de etiske prinsipper for nordiske psykologer (EPNP). I denne saken klages det for en stor del på psykologens faglige arbeid, men noen av klagepunktene er av en slik karakter at FER mener de omfattes av EPNP.

I saken klages det på en rekke sider ved psykologens arbeid som sakkyndig:

- Psykologens arbeid bærer preg av ensidighet, partiskhet og mangelfull drøfting av alternative hypoteser/forklaringer.
- Psykologen har fremsatt hypoteser om klagers psykiske fungering uten tilstrekkelig faglig grunnlag. Hun anbefaler rettspsykiatrisk observasjon uten at klager kan se at det er grunnlag for dette.
- Psykologen har uten tilstrekkelig grunnlag fremsatt mistanker om at klager er en mulig drapsmann og at han kan være til fare for seg selv og andre (partnerdrap).

Vedrørende påstanden om at psykologen er forutinntatt/ensidig/partisk i sin fremstilling er det FERs inntrykk at psykologen i for liten grad har lagt vekt på klagers perspektiver i saken, inkludert det som foreligger av komparentinformasjon. Psykologen bekrefter selv at hun tidlig vurderte klagers motpart som troverdig, mens inntrykket av klager var mer negativt og sammensatt. I sin redegjørelse skriver hun: *«Samtidig som det var forhold som var vanskelig å forstå, blant annet fordi komparenter på fars side ga et bilde som ikke stemte med mine observasjoner eller mors, hennes nettverks og med legejournal fra mors lege. Det var dette som var det vanskeligste i denne saken, at opplysningene ikke stemte overens».*

Det er FERs vurdering at psykologen i større grad burde tatt høyde for kompleksiteten og usikkerheten i saken, og at dette i større grad burde gjenspeile seg i hennes konklusjoner og anbefalinger. Jamfør sitatet ovenfor, kan det se ut til at hun tidlig konkluderte på bakgrunn av informasjon fra en av partene (klagers motpart), og at hun i det videre arbeidet primært la vekt på informasjon som støttet denne konklusjonen.

FER støtter klager i at rapporten bærer preg av mangelfull drøfting av alternative hypoteser og forklaringer på klagers atferd og uttalelser. Med tanke på uttalelser fra andre fagpersoner som avkrefter psykologens hypoteser om diverse psykiske lidelser, det at klager ikke har en psykisk sykehistorie, og ifølge både offentlige og private komparenter viser god fungering på andre livsområder, er det kritikkverdig at psykologen ikke drøfter muligheten for at klagers atferd og uttalelser kan ha andre forklaringer enn evt. psykopatologi (for eksempel skyldes situasjonsspesifikke reaksjoner på samværssaken). Det er også påfallende lite kritisk drøfting av klagers motpart (barnas mor), sammenlignet med klager. Psykologen reflekterer ikke over muligheten for at motpartens uttalelser og atferd kan være tendensiøse/uriktige, og preget av konflikten omkring samværsspørsmålet og motpartens egne interesser i saken. FER oppfatter det slik at psykologen forsøker å formidle en bekymring vedrørende klagers psykiske fungering og samværskompetanse. FER tar ikke stilling til riktigheten av psykologens konklusjoner, men mener at det faglige grunnlaget for uttalelsene fremstår som for utydlig. FER har også forståelse for at klager opplever noen av de nevnte uttalelsene fra psykologen som tendensiøse og krenkende.

Samlet sett gir rapporten inntrykk av at psykologen prematurt og på en tendensiøs måte konkluderte i saken. I en situasjon der påstand står mot påstand og det objektive faktagrunnlaget er såpass sparsomt og spredt, er det særskilt viktig at psykologen opptrer nøytralt og nøkternt og tar høyde for alternative hypoteser og forklaringer, samt er betydelig mer forsiktig/tentativ i sine konklusjoner og anbefalinger.

FER merker seg også at psykologens vurderinger og konklusjoner til dels står i motstrid til hennes egne observasjoner (datagrunnlag), for eksempel skriver hun (s. 34): «generelt er det upåfallende samspill mellom far og barna, der far er tett på barna, fører godt tilsyn, lager til kjekke aktiviteter og kommuniserer bra med dem» og: «Hovedinntrykket av barna er at de er i utgangspunktet ressurssterke og normalfungerende barn. Når det gjelder barnas tilknytning til foreldrene fremstår den på overflaten som upåfallende i forhold til begge parter». Med tanke på disse vurderingene, har FER forståelse for at klager opplever det som uforståelig og stigmatiserende når psykologen anbefaler at han underlegges rettspsykiatrisk utredning og begrenset samvær under tilsyn.

Det fremstår også som negativt at psykologen i rapporten nevner en rekke til dels alvorlige diagnoser/diagnoselignende betegnelser som mulige forklaringer på klagers vansker, uten at hun redegjør for det faglige grunnlaget for dette. Selv om hun ikke direkte setter en diagnose på klager (det er heller ikke en del av hennes mandat som sakkyndig psykolog), og selv om hun tar sine forbehold, antyder hun at klager kan innfri kriteriene for ulike til dels alvorlige diagnoser. Etter FERs vurdering burde psykologen fremfor å nevne ulike mulige diagnoser, heller ha redegjort for klagers psykiske fungering og fremferd på basis av informasjonsgrunnlaget hun hadde.

Psykologen går også langt i å antyde at klager kan være til fare for seg selv eller andre (risiko for partnerdrap). Hun skriver i rapporten om en enkeltstående (spesifikk) risikofaktor for partnerdrap (tap av kontroll). Hun går, slik FER ser det, langt i å insinuere at klager er i

faresonen for å begå partnerdrap når hun uttaler: «I en slik situasjon er jeg enig med mors slektninger at man ikke kan håpe på at det går bra, men er nødt til å ta visse forhåndsregler. Far har selv satt seg selv og sine barn i denne situasjonen». Det er ikke FERs mandat å ta stilling til riktigheten av psykologens konklusjon, men FER viser til EPNP, prinsipp II.2 Kompetanse, underpunkt metodebegrensninger. Med unntak av uttalelser fra motpartens side av saken, kan ikke FER se at det er opplysninger i saken som skulle tilsi en slik alvorlig mistenkeliggjøring av klager. Uttalelsene støttes heller ikke av andre spesialisters vurderinger av klager eller av hans psykiske sykehistorie. Psykologen anbefaler at det foretas en rettspsykiatrisk vurdering av klager. Av samme grunner som over, fremstår det faglige grunnlaget for å komme med såpass tydelige uttalelser som mangelfulle, og FER har forståelse for at uttalelsene kan oppleves som krenkende.

Vedrørende psykologens mistanke om at klager kunne være gjerningsmann i et drap begått for mange år siden, er det uklart for FER hva som faktisk har blitt sagt/gjort, all den tid begge parter refererer til muntlige samtaler og til dels også bestrider hverandres uttalelser. Psykologen forteller at hun reflekterte over og drøftet fagetiske avveininger rundt saken før hun handlet, noe som fremstår som positivt. På den annen side har FER forståelse for at klager opplever det som stigmatiserende at psykologen antyder at han kan være drapsmann uten at det er en del av hennes oppgave som sakkyndig.

FER gjør følgende vedtak

Vedtak: 5.1.1.3 Brudd på de fagetiske prinsippene er godtgjort. Innklaget psykolog gis kollegial veiledning.

Dette brevet er å regne som kollegial veiledning.

Vedtaket fattet av Fagetisk råd kan ankes til Psykologforeningens Ankeutvalg for fagetiske klagesaker. Jmfør punkt 4.2.4 som kommer inn under saksgang og saksbehandling, påligger det den ankende part å begrunne hvilke(t) punkt(er) i Fagetisk råds konklusjon det ankes på. Anken sendes Norsk psykologforening sammen med Fagetisk råd sin konklusjon og øvrige dokumenter i saken. En anke må være fremmet innen 3 måneder etter at fagetisk råd sin konklusjon er avgitt.

Med hilsen

Fagetisk råd
Norsk psykologforening
Svanhild Mellingen, leder

for leder, Tove Beate Pedersen, sekretær FER

Kopi: Sentralstyret i Psykologforeningen, v/president Tor Levin Hofgaard

